

① FIRST RASHI

Mishnah Bikurim, chapter 3

משנה בכורים פרק ג

(1) How does one set aside firstfruits?
 If one goes down to his field and sees a ripening fig or a ripening cluster of grapes, or a ripening pomegranate, he ties a reed rope around it and says: Let these be firstfruits [though they are still attached and not yet fully ripe. This is deduced from the verse which states: "And now behold I have brought the first of the fruit" (Deuteronomy 26:10), as long as when it is brought, it is fruit, it is valid]. Rabbi Shimon says: Even so, he designates them again as firstfruits after they were picked from the ground [because designating firstfruits before they are detached has no validity, he deduces this from the verse which states: "That you must take from the first of all the fruit of the ground" (ibid. v. 2), just as the fruit in verse 10, must be after it was picked, so, too, fruit in verse 2, also means, designated as firstfruits after being picked, the halachah does not follow Rabbi Shimon].

(2) How were the firstfruits taken up [to Jerusalem]? [Israel was divided into twenty four regions, or *ma'amadot*, corresponding to the twenty four priestly watches, each Sunday, Israelites from one *ma'amed* were sent to the Temple to stand with the priestly watch at sacrificial offerings for the public.] All cities that constituted the *ma'amad* [the people bearing baskets of firstfruits] gathered in the city of the [head of the] *ma'amed* [so that they may go up together in large groups] and [lest they become defiled by overshadowing a corpse] they spent the night in the open square of the city without entering any of the houses. To

רבנו עובדיה מברטנורא

א כיצד מפרישין. שביכרה: ואפילו לא נגמר הפרי, דכתיב (שם ט) הנה הבאתי את ראשית פרי, בשעת הכאה הוא פרי, אבל בשעת הפרשה אין צריך שיהיה פרי אלא אפילו בוסר ואפילו פגין. הרי אלו ביבורים: ואין צריך לקרות עוד שם אחד לקיטתן. ר' שמעון אומר אאף על פי כן חזור וקורא שם: דדריש ולקחת מראשית כל פרי האדמה, מה בשעת הכאה פרי, אף בשעת הפרשה פרי, דבשעת קריאת שם צריך שיהיו הפירות בתלוש כמו בשעת הבאה ואין הלכה כר' שמעון. ב כל העיירות שבמעמד: עשרים וארבעה מעמדות היו בישראל כנגד עשרים וארבע משמרות כהנה. ואנשי המעמד ישראליים, היו שלוחים מכל ישראל לעמוד על הקרבן עם הכהנים והלוויים שבאותו משמר, כל אחד בשבת הקבוע לו, והן נקראים אנשי מעמד. מתבנסות לעירו: של ראש המעמד. ולא היו

1.

לא הנה צריך להתחיל את התורה - IN THE BEGINNING OF. אמר רבי יצחק - R' Yitzchak said: לא הנה צריך להתחיל את התורה - [God] need not have begun the Torah - but from "This month shall be for you [the beginning of the months],"¹ - אלא מ, החדש הזה לכם - because it is the first commandment for you [the beginning of the months],¹ - שהיא מצוה ראשונה - What is the reason that it began with the Book of Genesis?² - ומה טעם פתח בכראשית - which Israel was commanded. - What is the reason that it began with the Book of Genesis?² - It began thus because it wished to convey the message of the verse, בָּחַ מַעֲשָׂיו הַגִּיד לְעַמּוֹ, - "The power of His acts He told to His people, לְהַתְּ לָהֶם נִחְלָתָ לְהַתְּ לָהֶם נִחְלָתָ - So that if the nations of the world will say to Israel, לָקַטְתִּים אֲתֶם - "You are bandits, שָׂבָבְשֶׁתֶם - for you conquered the lands of the seven nations who inhabited the Land of Canaan," - ארצות שבעה גוים - the lands of the seven nations who inhabited the Land of Canaan," - הם אומרים להם - [Israel] will say to them, הַכּוֹל הָאָרֶץ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הִיא - He created it וְנִתְּנָה - and He gave it לַאֲשֶׁר - to the one found proper in His eyes.⁴ - By His wish He gave it to them, וְנִתְּנָה לְנוֹי - and by His wish He took it from them וּבְרַצוֹנוֹ נִטְלָה מֵהֶם - and gave it to us."⁵

②

MISHNAYOT BIKURIM

AVROM SILVER JCA
 ROSH CHOFESH SIVAN
 15-5-18
 R. GOLD

YOM YERUSHALAYIM
 AMERICAN EMBASSY
 SHAVUOT - BAMIDBAR

לבתים. ולמשכים היה המזנה אומר, קומו ונעלה ציון אל (בית) ה' אלינו: ג הקרובים מביאים התאנים והענבים, והרחוקים מביאים גרוגרות וצמוקים. והשור הולך לפניכם, וקרניו מצפות זקב, ועטרה של זית בראשו. החליל מכה לפניכם, עד שמגיעים קרוב לירושלים. הגיעו קרוב לירושלים, שלחו לפניכם, ועשרו את בכוריהם. הפחות, הסגנים והגזברים יוצאים לקראתם. לפי כבוד הנכנסים היו יוצאים וכל בעלי אמוניות שבירושלים עומדים לפניכם ושואלין (ibid. v. 6).

(3) Those [living] close [enough, so that the fresh fruit would not ruin] brought [fresh] figs and grapes. Those [living] far would bring dried figs and raisins. A [peace-offering] ox whose horns were bedecked with gold and a crown of olive branches upon its head, would lead the way. The flute would play before them until they reached near Jerusalem. When they reached near Jerusalem they sent [messengers to announce their impending arrival] and adorned their firstfruits [so that the nicest fruit would face the top of the basket]. The officers [who were assistants to the priests], the deputies, and the Temple treasurers, went out to meet them. According to the honor [i.e., to the size] of those entering they would come out. And all the craftsmen of Jerusalem stood before them and רבנו עובדיה מברטנורא

מביאין ביכוריהם כל אחד בפני עצמו, משום דברוב עם הדרת מלך. ולא היו נכנסין לבתים: מפני אהל הטומאה. ולמשכים: בבוקר בשם משכימים. המזונה: ראש המעמר. קומו ונעלה ציון: ובדרך היו אומרים שמחתי באומרים לי בית ה' נלך. כשהגיעו לירושלים היו אומרים עמדות היו רגלינו בשערין ירושלים. בהר הבית היו אומרים הללו אל בקשו. בעזרה היו אומרים כל הנשמה תהלל יה. ג תאנים וענבים: כשהם לחים. והרחוקים: מירושלים ואין ביכוריהם יכולים להתקיים כל כך. מביאין גרוגרות וצמוקים: תאנים וענבים יבשים. השור הולך לפניכם: ומקריבין אותו שלמים. ועטרה של זית בראשו: אית דאמרי לפי שהוא קרוב לארץ יותר מכל שאר אילנות שבשבעת המינים, דכתיב (שם ט) ארץ זית שמן. ואית דאמרי לפי שאין בכל שאר אילנות של שבת המינים אילן יפה ועלהו רענן כמו היות. ועיטרו את ביכוריהם: וכיצד מעטרים, מי שהיו ביכוריו גרוגרות, מעטרן בתאנים לחים. ומי שהיו ביכוריו צמוקים, מעטרן בענבים לחים. ואם מביאים ענבים,

greeted them: Our brothers of such and such, come in peace.

(4) The flute played before them until they reached the Temple Mount. When they reached the Temple Mount, even King Agripas would take his basket and place it on his shoulder [not allowing a servant to carry it, since he would have to hand it over to the priest, as the verse states: "And the priest will take the basket from your hand" (Deuteronomy 26:4),] and would enter until he reached the Courtyard. At the approach to the Courtyard the Levites would sing the song: "I will extol You O Lord for You have raised me up and have not allowed my enemies to rejoice over me" (Psalms 30:2).

(5) The Turtle-doves [tied] on [to the outsides of] the baskets were [offered as] burnt-offerings and that [i.e., those firstfruits] which were in their hands, they would give to the priests.

(6) While the basket was still on his shoulder he would recite [the verses]: "I declare this day to the Lord your God," (Deuteronomy 26:3) until he finishes the passage. Rabbi Yehudah says: Until "An Aramite sought to destroy my forefather" (ibid. v. 5) [the *halachah* does not follow Rabbi Yehudah]. When he reached "An Aramite sought to destroy my forefather," he removed the basket from his shoulder, held it by its rim, and the priest would place his hand underneath it and wave it [bringing it in, then out, then lifting it up and then

רבנו עובדיה מברטנורא

ולפי כבוד הנכנסים: לפי רוב הנכנסים היו יוצאים, אם מרובים מרובים, ואם מועטים מועטים. כל בעלי אמוניות שבירושלים עומדים מפניהם: אע"ג דאין בעלי אמוניות חייבים לעמוד מפני תלמידי חכמים בשעה שעושים במלאכתן כדי שלא יתבטלו ממלאכתם, מכל מקום היו חייבים לעמוד מפני מביאי ביקורים דחביבה מצוה בשעתה, ומטעם זה עומדים מפני נשאי המטה שהמת בה ומפני נשאי התינוק לברית מילה. ד החליל: מן כלי זמר וקלו נשמע למרחוק. היה נוטל הסל על כתפו: לפי שהיה צריך ליתנו מידו ליד כהן דכתיב (שם ט) ולקח הכהן הטנא מידך. ה הגוזלות שעל גבי הסלים: שהיו תולים מאחורי הסלים של ביכורי תורים ובני יונים. ולא על גבי הסלים ממש

בשלומם, אחינו אנשי המקום פלוני, באתם לשלום: ד החליל מכה לפניכם עד שמגיעין להר הבית. הגיעו להר הבית, אפלו אגריפס המלך נוטל הסל על כתפו ונכנס, עד שמגיע לעזרה. (הגיע לעזרה) ודברו הלויים בשיר, ארוממך יי כי דליתני ולא שמחת איבי לי (ותלים ל): ה הגוזלות שעל גבי הסלים, היו עולות. ומה שבידכם, נותנים לפניהם: ו עודהו הסל על כתפו, קורא מהגדתי היום ליי אלהיך (דברים ט) עד שגומר כל הפרשה. רבי יהודה אומר עד ארמי אבד אבי. הגיע לארמי אבד אבי, מוריד הסל מעל כתפו ואוחזו בשפתותיו, וכהן מניח ידו תחתיו

down] and [then would] recite from "An Aramite sought to destroy my forefather" until he finished the entire passage (ibid. v. 11). He would then place it at the [south-west] side of the altar, prostrate himself and leave.

(7) In the beginning all who knew how to read [Hebrew] would recite, and those who did not know, others would read for them. But when they refrained from bringing [out of embarrassment] they instituted that it should be read both for those who knew [Hebrew] and those who did not.

(8) The wealthy brought their firstfruits in baskets of [plated] gold and [plated] silver, while the poor, brought them in reed baskets made from peeled willow branches and the baskets [of the poor] and the firstfruits were given to the priest [the baskets of the wealthy were returned to them].

(9) Rabbi Shimon ben Nannus says: One may decorate the firstfruits [basket] with fruit other than the seven species, but Rabbi Akiva says: One may not decorate the firstfruits [basket] with fruit other than the seven species [from which firstfruits are brought].

(10) Rabbi Shimon says: There are three elements in firstfruits: The firstfruits [the רבנו עובדיה מברטנורא

אבי: ואין הלכה כרבי יהודה. ואוחזו בשפתותיו וכהן מניח ידו תחתיו: מכאן משמע שהסל היה על ידו של כהן אלא שהבעלים אוחזים הסל בשפתותיו למעלה בשעת התנופה. ושלא כדברי האומר כהן מניח ידו תחת יד הבעלים ומניף. בצד המזבחה: בקרן דרומית מערבית. והשתחוה ויצא: מכאן משמע שלא היה מניף כי אם תנופה אחת בשעת הקריאה בלבד. ותנא דספרי מצריך שתי תנופות, אחת בשעת הקריאה דכתיב (שם) ולקח הכהן הטנא מידך והניחו, וגמרינן יד יד מדידו תביאנה את שי ה' (ויקרא ו). מה להלן תנופה, אף כאן תנופה, והשנית לאחר שהשלים הקריאה, דלאחר הקריאה כתיב והנחתו לשון לך נחזה את העם (שמות לב) דהיינו תנופה שמולך ומביא מעלה ומוריד. ? נמנעו מלהביא: מפני הבושה שאינו יודע לקרות. התקינו שיהו מקרינן: ואסמכוה אקרא דכתיב (דברים טו) ועלית ואמרת. ואין ענייה אלא מפי אחר. ח בקלותות של כסף ושל זהב: קופות מצופות כסף וזהב. הסלים והביכורים ניתנין לכהנים: סלי עניים ניתנים לכהנים, וקלותות של עשירים מחזירים להן מכאן אמרו בתר עניא אולא עניותא. ט מעטרין את הבכורים חוץ משבעת המינים: מקיפים את הסלים שביכורים בהם, מפירות נאים ומשובחים ואף על פי שאינם משבעת המינים, כגון פריש ואתרוג וביצא בהן. והוא הדין שיוכלין לעטר מפירות שגדלו בחוצה ארץ. רבי עקיבא איז מעטרו

actual fig or grape-cluster upon which he tied the reed rope (see Mishnah 1 above)], the additions to the firstfruits [which were additional fruit he added when he picked the firstfruits] and the [decorative fruit used for] decorations of the firstfruits. The additions of the firstfruits, had to be of the same kind, but the decorations of the firstfruits, could be other kinds [of decorative fruit]. The addition to the firstfruits could be eaten only in a state of purity and [if given to the priest by an *am ha'aretz* whose fruit was doubtful as to whether or not they were tithed,] were exempt from the laws of *demai*, but the decorations of the firstfruits were subject to the laws of *demai* [and the priest had to tithe them before eating].

(11) When did they say that the addition to the firstfruits is [to be treated] as firstfruits? When it comes from the Land [of Israel], but if it does not come from the Land [if it came from beyond the Jordan (see above 1:10)], it is not treated as firstfruits.

(12) In what respect did they say that firstfruits are the property of the priest? That he may [sell them and use the proceeds to] purchase with them slaves, property, and non-kosher animals. A creditor may take it in payment of a debt, and a woman in payment of her ketubah, as is the case of a Torah scroll [which may be collected by a creditor, or for payment of a *ketubah*]. Rabbi

רבנו עובדיה מברטנורא

הביכורים אלא משבעת המינים: מפירות שגדלו בארץ שחיביים בביכורים. והלכה כר' עקיבא. ? הביכורים: עיקר הביכורים, תאנה שביכרה או אשכול שביכר. תוספת הביכורים: בשעת לקיטת הביכורים מוסיף עליהם משאר תאני או משאר ענבים. עיטור: הפירות הנאים שמקיף סביבות הסל להידור מצוה. מין בטאינו מינו: מעטר הסל של ביכורי ענבים בתאנים, ושל ביכורי תאנים בענבים, ואפילו בפירות שאינם משבעת המינים לדברי רבי שמעון דסבירא ליה כך לעיל. ופטורים מן הדמאי: אם לקחן הכהן מעם הארץ שהביא ביכורים. ?א ואם אינה באה מן הארץ: כגון שהביאו התוספת מעבר לירדן רתנן לעיל שמביאים משם ביכורים אע"פ שאינה ארץ זבת חלב ודבש. אי נמי מתני ר' שמעון היא דאמר לעיל מעטרים את הביכורים חוץ משבעת המינים והוא הדין מפירות שגדלו בחוצה לארץ וכי היכי דאליביה מעטרים בפירות חוצה לארץ, הכי נמי התוספת באה מפירות חוצה לארץ, וקא משמע לן הכא, שהתוספת שאינה מן הארץ אינה בביכורים. ?ב כספר תורה: כלומר, וספר

ש'לש מדות בבכורים, הבכורים, ותוספת הבכורים, ועטור הבכורים. תוספת הבכורים מין במינו. ועטור הבכורים מין בשאינו מינו. תוספת הבכורים נאכלת בטרה, ופטורה מן הדמאי. ועטור הבכורים תיב בדמאי: ?א אימתי אמרו תוספת הבכורים כבכורים, בזמן שהיא באה מן הארץ. ואם אינה באה מן הארץ, אינה כבכורים: ?ב למה אמרו הבכורים כנכסי כהן, שהוא קונה מהם עבדים וקרקעות ובהמה טמאה, ובעל חוב נוטלן בחובו, והאשה בכתבתה, כספר תורה.

Yehudah says: [Since it is not offered on the altar people may not treat it carefully and thus defile it, therefore he holds:] It may only be given to a priest who is a *haver* [and thus eats all of his food in a state of purity] and [it may not be sold, but, rather is given] as a favor. But the Sages say: It is given to members of the priestly watch [regardless, of whether, they are, or are not, *haverim*] and they divide it among themselves, as they do with any other consecrated items of the Temple [since anything which enters the Courtyard, even those items which are not offered on the altar, are treated with special care]. *

לְדַבְּרוּ עֹבְדֵי מִבְּרִטְנֹרָא

תורה נמי הוי כמו ביכורים לדין זה דבעל חוב נוטל בחובו ואשה בכתובתה. פירוש אשר (גרס) וספר תורה, ומותר לקנות בהם ספר תורה, ואע"ג דתנא בהמה טמאה איצטריך למיתני ספר תורה, ולא תימא כל הני נהי דלא חזו לאכילה חזו לשכר שיבוא לידי אכילה. אבל ספר תורה דלא חזו לשכר שיבוא לידי אכילה לפי שאין מוכרין ספר תורה, אימא לא, קא משמע לן. אין נותנין אלא לחבר בטובה: אין הכהן יכול ליתן הביכורים אלא לכהן חבר שאוכל חוליו בטורה, ונותן אותם לו בטובה בתורת חסד ונדבה, ואינו רשאי לקנות בהן דבר ואף לא ליתן לכהן שאינו חבר, דכיון שאין עושין בהן עבודה חיישינן דלמא לא מזדהר בהו. נותנין אותם לאנשי משמר: ובין חבר ובין אינו חבר מחלקין אותם ביניהם. כקדשי מקדש: כשאר קדשי מזבח. ואע"פ שאין עושין בהן עבודה הואיל ומכניסים אותם לעזרה מזדהרי בהו ולא אתי למכלינהו בטומאה. והלכה כחכמים.